

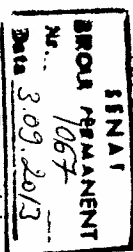
G U V E R N U L R O M Ȃ N I E I
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

București, Piața Victoriei nr.1, Telefon: 021 316 36 77, Fax: 021 316 36 52

București, 23.07.2013

Nr. 5937/DRP

STIMATE DOMNUL PREȘEDINTE

Prin adresa nr. 2003/MC/2013, Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice ne-a solicitat să supunem atenției Senatului și Camerei Deputaților, următorul instrument internațional, adoptat de Conferința Internațională a Muncii cu ocazia celei de-a 101-a sesiuni (Geneva, iunie 2012):

Recomandarea nr. 202/2012 privind platformele naționale de protecție socială

În conformitate cu prevederile articolului 19 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, guvernele statelor membre ale OIM au obligația de a supune autorităților naționale competente, normele internaționale ale muncii adoptate de Conferința Internațională a Muncii sub formă de convenții și recomandări.

Această procedură este distinctă de procedura transunerii Recomandării în legislația națională. Actul supunerii acestui instrument internațional al muncii către autoritățile naționale competente va fi ulterior notificat Biroului Internațional al Muncii (BIM), aceste informații urmând a fi incluse în Raportul întocmit de BIM și care va fi prezentat Conferinței Internaționale a Muncii în anul 2014.

Vă trimitem, alăturat, textul Recomandării, precum și traducerea lui în limba română, cu rugămintea de a ne informa asupra aducerii la cunoștința Senatului a documentului internațional menționat.

Va rog să primiți, domnule președinte, asigurarea deplinei mele considerații.

Cu stimă,

MINISTRU DELEGAT PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

MIHAI ALEXANDRU VOICU

DOMNULUI SENATOR GEORGE CRIN LAURENȚIU ANTONESCU
PREȘEDINTELE SENATULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI
MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI, PROTECȚIEI SOCIALE
ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE
CABINET MINISTRU

Nr. 5937 / DRP
Data 26.06.2013

NR. 2003/MC/6 2013

Ref. Obligația statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii (OIM) de a supune autorităților competente convențiile și recomandările adoptate de Conferința Internațională a Muncii

Stimate domnule ministru,

Am onoarea de a vă transmite alăturat, cu rugămintea de a dispune măsurile necesare în vederea supunerii atenției Camerei Deputaților și Senatului, următorul instrument internațional adoptat de Conferința Internațională a Muncii, cu ocazia celei de-a 101-a sesiuni (Geneva, iunie 2012):

- Recomandarea nr. 202/2012 privind platformele naționale de protecție socială

În conformitate cu prevederile articolului 19, paragraful 6 al Constituției Organizației Internaționale a Muncii, guvernele statelor membre ale OIM au obligația de a supune autorităților naționale competente, normele internaționale ale muncii adoptate de Conferința Internațională a Muncii sub forma de convenții și recomandări.

Această procedură este distinctă de procedura transunerii Recomandării în legislația națională.

Actul supunerii acestui instrument internațional al muncii către autoritățile naționale competente va fi ulterior notificat Biroului Internațional al Muncii (BIM), aceste informații urmând a fi incluse în Raportul întocmit de BIM care va fi prezentat Conferinței Internaționale a Muncii în anul 2014.

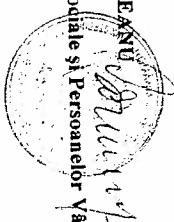
În considerarea celor menționate, vă rog să aveți amabilitatea de a ne informa despre aducerea la cunoștința Camerei Deputaților și Senatului a Recomandării nr. 202/2012 privind platformele naționale de protecție socială.

În acest scop, vă transmit anexat textele originale ale Recomandării, în limbile engleză și franceză, precum și traducerea în limba română.

Cu deosebită considerație.

Mariana CĂMPEANU

Ministrul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice

Domnului Mihai Alexandru VOICU
Ministru delegat
Departamentului pentru Relația cu Parlamentul

Sfr. Dem. 1, Dobrescu nr.2-4 sectorul 1 București, Tel.: + 4021 315.65.63, fax: + 4021 312 27 68
e-mail: cabinet@munmuncii.ro web: www.munmuncii.ro

RECOMANDAREA 202/2012 – RECOMANDAREA PRIVIND PLAFOANELE NATIONALE DE PROTECȚIE SOCIALĂ

Conferința Generală a Organizației Internaționale a Muncii,

După ce a fost convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și s-a întrunit în cea de-a 101-a sesiune la 30 mai 2012;

Reafirmând că dreptul la securitate socială este un drept al omului;

Recunoscând că dreptul la securitate socială este, împreună cu promovarea ocupării forței de muncă, o necesitate economică și socială pentru dezvoltare și progres;

Recunoscând că securitatea socială este un instrument important pentru a preveni și a reduce sărăcia, inegalitatea, excluderea socială și insecuritatea socială, pentru a promova egalitatea de șanse și de gen și a egalității rasiale, precum și pentru a sprijini tranziția de la angajarea informală la angajarea formală;

Având în vedere că securitatea socială este o investiție în oameni, care le permite acestora să se adapteze la schimbările din economie și de pe piața forței de muncă, și că sistemele de securitate socială acționează ca stabilizatori automați sociali și economici, ajutând stimularea cererii agregate în perioade de criză și după aceea, și sprijină tranziția către o economie mai durabilă;

Având în vedere faptul că prioritizarea politicilor care vizează creșterea durabilă pe termen lung asociată cu incluziunea socială, ajută la depășirea sărăciei extreme și reduce inegalitățile sociale și diferențele în cadrul și între regiuni;

Recunoscând faptul că tranziția la ocuparea formală a forței de muncă și instituirea unor sisteme sustenabile de securitate socială se sprijină reciproc;

Reamintind că Declarația de la Philadelphia recunoaște obligația solemnă a Organizației Internaționale a Muncii de a contribui la "realizarea ... extinderii măsurilor de securitate socială pentru a asigura un venit de bază pentru toți care au nevoie de o astfel de protecție și de îngrijiri medicale complete";

Având în vedere Declarația Universală a Drepturilor Omului, în special articolele 22 și 25, precum și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, în special articolele 9, 11 și 12;

Având în vedere, de asemenea, normele OIM de securitate socială, în special, Convenția privind securitatea socială (standarde minime), 1952 (Nr. 102), Recomandarea privind securitatea veniturii, 1944 (nr. 67), și Recomandarea privind îngrijirea medicală, 1944 (nr.69) și observând că aceste norme sunt relevante în continuare și continuă să fie referințe importante pentru sistemele de securitate socială;

Reamintind că Declarația OIM privind justiția socială pentru o globalizare echitabilă recunoaște că "angajamentele și eforturile membrilor și Organizației de a pune în aplicare mandatul constituțional

al OIM, inclusiv prin intermediul normelor internaționale de muncă și de a plasa ocuparea forței de muncă depline și productive și a muncii decente, în centrul de politicilor economice și sociale, trebuie să se bazeze pe ... (ii) dezvoltarea și consolidarea măsurilor de protecție socială ... care sunt durabile și adaptate circumstanțelor naționale, inclusiv ... extinderea securității sociale pentru toți ";

Având în vedere rezoluția și Concluziile privind discuția periodică referitoare la protecția socială (securitate socială), adoptate de Conferința Internațională a Muncii, la cea de-a 100-a sesiune (2011), care recunosc necesitatea unei Recomandări care să completeze normele OIM existente de securitate socială și să ofere orientări membrilor pentru stabilirea unor praguri de protecție socială adaptate la condițiile naționale și nivelurile de dezvoltare, ca parte a sistemelor de securitate socială;

După ce a hotărât adoptarea anumitor propuneri cu privire la pragurile de protecție socială, care fac obiectul celui de-al patrulea punct pe ordinea de zi a sesiunii;

După ce a hotărât ca aceste propuneri vor lua forma unei Recomandări;

adoptă în cea de-a paisprezecea zi a lunii iunie a anului 2012 următoarea Recomandare, care poate fi citată ca Recomandarea privind pragurile minime de protecție socială, 2012.

I. OBIECTIVE, DOMENIU DE APLICARE ȘI PRINCIPII

1. Prezentă Recomandare oferă îndrumări statelor membre referitoare la:

(a) stabilirea și menținerea, după caz, a pragurilor minime de protecție socială, ca un element fundamental al sistemelor naționale de securitate socială; și

(b) punerea în aplicare a pragurilor minime de protecție socială în cadrul strategiilor de extindere a securității sociale care să asigure progresiv niveluri mai ridicate de securitate socială către cât mai mulți oameni posibili, având drept ghid normele OIM de securitate socială.

2. În sensul prezentei Recomandări, pragurile minime de protecție socială sunt definite la nivel național ca seturi de garanții de securitate socială de bază care asigură protecția ce vizează prevenirea sau atenuarea sărăciei, vulnerabilității și excluziunii sociale.

3. Recunoscând responsabilitatea generală și principală a statului de punere în aplicare a prezentei Recomandări, trebuie să se aplice următoarele principii:

(a) universalitatea protecției, bazată pe solidaritatea socială;

(b) dreptul la prestațiile prevăzute de legislația națională;

(c) caracterul adecvat și predictibil al beneficiilor;

(d) nediscriminarea, egalitatea de gen și reacția la nevoile speciale;

(e) incluziunea socială, includerea persoanelor în economia informală;

(f) respectarea drepturilor și a demnității persoanelor care intră sub incidența garanțiilor de securitate socială;

- (g) realizarea progresivă, inclusiv prin stabilirea obiectivelor și termenelor;
- (h) solidaritatea în finanțare, concomitent cu încercarea de a obține un echilibru optim între responsabilitățile și interesele celor care finanțează și beneficiază de schemele de securitate socială;
- (i) luarea în considerare a diversității de metode și abordări, inclusiv a mecanismelor de finanțare și a sistemelor de acordare;
- (j) managementul financiar și administrativ transparent, responsabil și solid;
- (k) susținabilitatea financiară, fiscală și economică, acordând atenția cuvenită dreptății și echității sociale;
- (l) coerența cu politicile sociale, economice și de ocupare a forței de muncă;
- (m) coerența între instituțiile responsabile cu asigurarea protecției sociale;
- (n) serviciul publice de înaltă calitate, care îmbunătățesc eficiența sistemelor de securitate socială;
- (o) eficiența și accesibilitatea procedurilor de reclamații și recurs;
- (p) monitorizarea regulată a punerii în aplicare și evaluarea periodică;
- (q) respectarea deplină a negocierii colective și libertății de asociere pentru toți lucrătorii;
- (r) participare tripartită cu organizațiile reprezentative ale angajaților și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

II. PLAFONE NAȚIONALE DE PROTECȚIE SOCIALĂ

4. Statele membre ar trebui, ținând cont de condițiile naționale, să stabilească cât mai repede posibil și să susțină platforme de protecție socială, care cuprind garanții fundamentale de securitate socială. Garanțiile trebuie să asigure cel puțin faptul că, pe durata ciclului de viață, toți cei aflați în nevoie vor avea acces la îngrijiri esențiale de sănătate și siguranța unui venit de bază care, împreună, asigură accesul efectiv la bunuri și servicii definite ca necesare la nivel național.
5. Platformele de protecție socială prevăzute la articolul 4 trebuie să cuprindă cel puțin următoarele garanții fundamentale de securitate socială:
 - (a) acces la un set de bunuri și servicii, definit la nivel național, care să constituie îngrijirea esențială de sănătate, inclusiv îngrijiri de maternitate, care îndeplinesc criteriile de disponibilitate, accesibilitate, acceptabilitate și calitate;
 - (b) securitatea venitului de bază pentru copii, cel puțin la un nivel minim definit la nivel național, care oferă acces la nutriție, educație, îngrijire și orice alte bunuri și servicii necesare;
 - (c) securitatea venitului de bază, cel puțin la un nivel minim definit la nivel național, pentru persoanele în vârstă activă, care nu sunt în măsură de a câștiga venituri suficiente, în special în caz de boală, șomaj, maternitate și invaliditate;

- (d) securitatea venitului de bază, cel puțin la un nivel minim definit la nivel național, pentru persoanele în vârstă.
6. Sub rezerva obligațiilor internaționale existente ce le revin, statele membre ar trebui să ofere garanțiile fundamentale de securitate socială prevăzute în prezenta Recomandare, cel puțin pentru toți rezidenții și copiii, așa cum sunt definiți în legislația și reglementările naționale.
7. Garanțiile fundamentale de securitate socială ar trebui să fie stabilite prin lege. Legile și reglementările naționale ar trebui să definească tipul, condițiile de arturare și nivelul prestațiilor pentru punerea în aplicare a acestor garanții. De asemenea, ar trebui definite proceduri imparțiale, transparente, eficiente, simple, rapide, accesibile și ieftine de reclamații și de recurs. Accesul la proceduri de reclamații și de recurs ar trebui să fie acordat gratuit solicitantului. Ar trebui să existe sisteme care să favorizeze o mai strictă respectare a cadrelor juridice naționale.
8. La definirea garanțiilor fundamentale de securitate socială, statele membre ar trebui să acorde atenția cuvenită, după cum urmează:
 - (a) persoanele care au nevoie de îngrijire medicală nu ar trebui să se confrunte cu greutăți și un risc crescut de sărăcie din cauza consecințelor financiare privind accesul la îngrijiri medicale esențiale. De asemenea, ar trebui să se aibe în vedere gratuitatea asistenței medicale prenatale și postnatale pentru persoanele cele mai vulnerabile;
 - (b) securitatea venitului de bază ar trebui să permită viața în demnitate. Nivelurile minime ale veniturilor, definite la nivel național, pot corespunde valorii bănești a unui set de bunuri și servicii necesare, pragului național de sărăcie, pragului veniturilor acordate pentru asistența socială sau alor praguri comparabile stabilite de lege sau practica națională, și pot ține seama de diferențele regionale;
 - (c) nivelurile garanțiilor elementare de securitate socială ar trebui să fie revizuite periodic printr-o procedură transparentă, stabilită de legislația sau practica națională, după caz;
 - (d) în ceea ce privește stabilirea și revizuirea nivelurilor acestor garanții, ar trebui să fie garantate participarea tripartită cu organizațiile reprezentative ale angajaților și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.
9. (1) Pentru asigurarea garanțiilor fundamentale de securitate socială, statele membre ar trebui să ia în considerare abordări diferite, pentru punerea în aplicare a celei mai eficiente și eficiente combinații de prestații și scheme, ținând seama de contextul național.
 - (2) Prestațiile pot include alocații pentru copii și familii, ajutoare de boală și îngrijirea sănătății, de maternitate, pensii de invaliditate, pentru limită de vârstă, de urmaș, ajutoare de șomaj și garanții privind ocuparea forței de muncă, ajutoare pentru accidente de muncă, precum și orice alte prestații sociale, în numărat sau în natură.
 - (3) Sistemele care oferă astfel de prestații pot include scheme universale de beneficii, sisteme de asigurări sociale, de asistență socială, sisteme de impozit pe venit negativ, scheme publice de ocupare a forței de muncă și sisteme de sprijin pentru ocuparea forței de muncă.

10. Pentru elaborarea și punerea în aplicare a platformelor naționale de protecție socială, statele membre ar trebui :

(a) să combine măsuri preventive, promoționale și active, prestații și servicii sociale;

(b) să promoveze activitatea economică productivă și ocuparea formală a forței de muncă, concepând politici care includ achizițiile publice, creditul de la stat, inspecția muncii, politicile pieței forței de muncă și stimulentele fiscale și care promovează educația, formarea profesională, competențele productive și de angajare;

(c) să asigure coordonarea cu alte politici care favorizează ocuparea formală a forței de muncă, crearea de venituri, educația, alfabetizarea, formarea profesională, aptitudinile și posibilitățile de angajare, care diminuează precariatul și care promovează munca sigură, antreprinderii și întreprinderile durabile, într-un cadru de muncă decentă.

11. (1) Statele membre ar trebui să ia în considerare utilizarea unei multitudini de metode diferite de mobilizare a resurselor necesare pentru a asigura durabilitatea financiară, bugetară și economică a platformelor naționale de protecție socială, ținând seama de capacitățile contribuative ale diferitelor grupuri de populație. Aceste metode, aplicate în mod individual sau combinate, ar putea urmări respectarea efectivă a obligațiilor fiscale și de contribuții sociale, reprioritizarea cheltuielilor sau introducerea unei baze mai largi și suficient de progresivă de prelevări.

(2) În aplicarea acestor metode, statele membre ar trebui să analizeze necesitatea adopției unor măsuri de prevenire a fraudei, evaziunii fiscale și nepășiți contribuțiilor.

12. Platformele naționale de protecție socială ar trebui să fie finanțate din resurse naționale. Statele membre ale căror capacități economice și bugetare sunt insuficiente pentru a pune în aplicare garanțiile, pot solicita o cooperare internațională și sprijin la nivel internațional, care să le completeze eforturile proprii.

III. STRATEGII NAȚIONALE PENTRU EXTINDEREA SECURITĂȚII SOCIALE

13. (1) Statele membre ar trebui să formuleze și să pună în aplicare strategii naționale de extindere a securității sociale, pe baza consultărilor naționale, prin intermediul unui dialog social eficient și participare socială. Strategiile naționale ar trebui:

(a) să acorde prioritate punerii în aplicare a platformelor de protecție socială, ca punct de plecare pentru țările care nu au un nivel minim de garanții de securitate socială, precum și ca element fundamental al sistemelor lor naționale de securitate socială;

(b) să încerce să asigure niveluri mai ridicate de protecție pentru cât mai multe persoane posibile și cât de repede posibil, reflectând capacitățile economice și bugetare ale statelor membre.

(2) În acest scop, statele membre trebuie să creeze și să mențină, în mod progresiv, sisteme de securitate socială cuprinzătoare și adecvate, coerente cu obiectivele politicii naționale și să încerce să coordoneze politicile de securitate socială cu alte politici publice.

14. Atunci când formulează și pun în aplicare strategii naționale extinse de securitate socială, statele membre ar trebui:

(a) să stabilească obiective care reflectă prioritățile naționale;

(b) să identifice lacunele și barierele care stau în calea protecției;

(c) să caute să elimine în mod eficient lacunele în materie de protecție prin scheme adecvate și coordonate de tip contribuiv sau necontributiv, sau ambele, inclusiv prin extinderea schemelor existente contribuative la toate persoanele cu capacitate contribuivă vizate;

(d) să completeze securitatea socială cu politicile active în domeniul pieței forței de muncă, inclusiv prin formare profesională sau alte măsuri, după caz;

(e) să specifice cerințele financiare și resursele, precum și termenele și etapele pentru realizarea progresivă a obiectivelor;

(f) să crească gradul de conștientizare cu privire la platformele de protecție socială și strategiile de extindere a acestora și să lanseze programe de informare, inclusiv prin intermediul dialogului social.

15. Strategiile de extindere a securității sociale ar trebui să se aplice persoanelor, atât din economia formală, cât și informală, să sprijine creșterea ocupării forței de muncă formale și reducerea informalității, să se înscrie în planurile de dezvoltare socială, economică și de mediu ale statelor membre și să favorizeze punerea lor în aplicare.

16. Strategiile de extindere a securității sociale ar trebui să asigure sprijin pentru grupurile defavorizate și pentru persoanele cu nevoi speciale.

17. La construirea sistemelor de securitate socială cuprinzătoare, care reflectă obiectivele, prioritățile și capacitățile economice și bugetare naționale, statele membre ar trebui să urmărească asigurarea gamei și nivelurilor de beneficii stabilite de Convenția privind securitatea socială (norme minime), 1952 (Nr. 102) sau de alte convenții și recomandări OIM privind securitatea socială, care stabilesc norme mai avansate.

18. Statele membre ar trebui să ia în considerare ratificarea, cât mai curând, atunci când condițiile naționale permit acest lucru, a Convenției privind securitatea socială (norme minime) 1952 (Nr. 102). În plus, statele membre ar trebui să ia în considerare ratificarea sau punerea în aplicare, după caz, și a altor convenții și recomandări OIM de securitate socială, care stabilesc norme mai avansate.

IV. MONITORIZARE

19. Statele membre ar trebui să monitorizeze progresele înregistrate în punerea în aplicare a platformelor de protecție socială și să realizeze și alte obiective ale strategiilor naționale de extindere a securității sociale, prin mecanisme adecvate definite la nivel național, inclusiv prin participarea tripartită, împreună cu organizațiile reprezentative ale angajatorilor și lucrătorilor, precum și consultarea cu alte organizații relevante și reprezentative ale persoanelor în cauză.

20. Statele membre ar trebui să organizeze, în mod regulat, consultări naționale pentru a evalua progresele realizate și să examineze politicile pentru extinderea în continuare a securității sociale, pe orizontală și verticală.
21. În sensul articolului 19, statele membre ar trebui, în mod regulat, să colecteze, să completeze, să analizeze și să publice o bază corespunzătoare de date, statistici și indicatori de securitate socială, defăldați, în special, pe sexe.
22. La elaborarea sau revizuirea conceptelor, definițiilor și metodologiei utilizate pentru furnizarea datelor privind securitatea socială, statisticele și indicatorii, statele membre ar trebui să ia în considerare, după caz, orientările relevante furnizate de Organizația Internațională a Muncii, în special rezoluția privind elaborarea statisticilor privind securitatea socială adoptate la cea de-a IX-a Conferință Internațională a Statisticienilor din domeniul Muncii.
23. Statele membre ar trebui să stabilească un cadru juridic pentru a asigura și protejea informațiile private individuale conținute în sistemele de date de securitate socială.
24. (1) Statele membre sunt încurajate să facă schimb reciproc de informații, experiență și expertiză privind strategiile, politicile și practicile privind asigurările sociale, precum și cu Biroul Internațional al Muncii.
- (2) La punerea în aplicare a prezentei Recomandări, statele membre pot solicita asistență tehnică din partea Organizației Internaționale a Muncii și a altor organizații internaționale relevante, în conformitate cu propriile mandate.

